

[Jens Møller.]

øvrigt, selv om forslaget skulle komme til folkeafstemning, ville det dog være mærkeligt, om forbrugerne stemte for højere priser. Det har man dog vist aldrig set før.

Jeg vil derfor anbefale, at man stemmer ja til lovforslaget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg må også konstatere her ved tredje behandling, at det ikke er lykkedes os at fremkalde noget, der bare minder om en dokumentation fra de samvirkende forligspartier. Mere og mere er det åbenbart, at vi her står over for en fuldbyrdet kendsgerning, at man vil lave dette kamelslugerforlig til en ny byrdebelastning af hele den forbrugende og arbejdende del af det danske folk.

Der er heller ikke nogen i økonomiske kredse uden for dette hus, der tror på, at det kan have noget, der bare minder om en dæmpende virkning over for priserne. Tværtimod regner man med, at det ingen betydning får, ud over at man overfører et vældigt stort beløb fra lønmodtagerne til arbejdsgiverne.

Vi pegede allerede under første behandling på den kendsgerning, at mens man vil foretage nedskæringer med 1.550 mill. kr. og tvangsopsparing på 1.050 mill. kr., vil man give stort set samme beløb til storkapitalen.

Jeg vil endnu en gang spørge her på falderebet: tror nogen som helst i denne sal blandt forligspartierne, at de 3,5 mill. kr., man giver til Dansk Esso, til Shell eller til BP, får nogen indflydelse på deres prisregninger? Der er ingen, ej heller fra regeringen, der har dementeret den dokumentation, jeg har fremlagt af, at man har indregnet den dyrtidsregulering, der kommer til udbetaling 1. marts, i de nugældende priser. Alligevel holder man fast i denne sag. Vi står ikke uforstående over for dette, fordi vi synes, det er en uskøn og en logisk følge af regeringens hidtil førte politik. Det, vi står uforstående over for, er den socialdemokratiske medvirken.

Hvad angår selve proceduren, er vi naturligvis ikke taget med på råd under forhandlingen om dette forlig og var heller ikke med, dengang det blev holdt over dåben. Vi er heller ikke med i det politisk-økonomiske udvalg, og det betyder, at vi kun kender

konturerne af en række ting, i al fald hvad angår de mere eller mindre valne bemærkninger om de gode ting, der skulle vente hen ad vejen, mens vi kender de virkninger, som nedskæringerne omgående vil få.

Jeg tror ikke på, at det lykkes at advare de to forligspartier i den ellefte time. Men jeg vil endnu en gang understrege, at der er grænser for, hvor lang tid dette folketing, uanset dets flertal, kan handle på tværs af arbejdernes og forbrugernes interesser. Jeg vil endnu en gang understrege, at de milde gaver, man giver til arbejdsgiverne i denne sag, automatisk tvinger arbejdspladsernes folk til at finde en form, hvorunder de kan holde sig mere skadesløse. Jeg vil endnu en gang understrege, at vi uimodsagt har dokumenteret, at lønarbejderne er 2 kr. bagefter i gennemsnit pr. time. Jeg vil sige, der er et vældigt lønfefterslæb, og alt dette tager man ingen hensyn til.

Man kan jo godt stille befolkningen over for gamle løsninger, lave lidt lappeskrædderi og forklare, at nu laver vi lige den her historie, og det giver os pusterum, så vi nok skal komme med nogle forsvarlige langsigtede løsninger. Dette har man hørt indtil det bedøvende, men også på en sådan måde, at det nærmer sig en provokation, fordi hver eneste gang, befolkningen stilles noget i udsigt, er det, når der stilles krav til den. Hver eneste gang man taler om, at nu vil man gøre den og den gode ting hen ad vejen, så er det bilagt en regning til forbrugere og til lønmodtagere.

Jeg er også noget forbavset over den overtro, som hr. Jens Møller faktisk giver udtryk for her, at det vil virke dæmpende på priserne, hvis bare man hjælper forbrugerne i første omgang og lønmodtagerne får nogle flere penge. Der er ingen dækning for en sådan opfattelse. Det, der kommer til at stå i al sin nøgne enkelthed, er, at hvis folketinget vedtager dette forlig, så tager vi penge fra dem, der i forvejen har for lidt, og giver dem med en glad hånd til dem, der i forvejen har for meget.

Jeg advarer endnu en gang mod at vedtage dette forlig og skal meddele, at kommunisterne helt naturligt må stemme imod og også i konsekvens af udviklingen af forligets politik må virke for, at det aldrig bliver til kendsgerninger.